ANUL IX. No. 40 Apare săptămânal Sâmbătă 4 Octombrie 1941

Farul Creştin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREŞTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteţi lumina lumii". Matei 5:14.

ABONAMENTUL:
Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate . . . . . 300 Lei

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secţia III. No. 6/1939
Girant responsabil: N. ONCU

Dece să studiem Biblia?

Importanţa studierii sfintei Scripturi e de mulţi necunoscută. Invăţătorul şcoalei Duminicale trebuie să cunoască valoarea studierii Cuvântului lui Dumnezeu. Numai cunoscând şi dând importanţa sfintei Scripturi poate avea suces şi binecuvântare în lucrul Său. Asupra învăţătorului Şcoalei Duminicale Biblia trebuie să aibă autoritate. Deci Biblia trebuie să o studiem pentrucă:

Este Cuvântul lui Dumnezeu. E insuflată de Dumnezeu. Cei cari au scris erau mânaţi de Duhul Sfânt. Domnul Isus a învăţat-o şi a trăit-o. Pentrucă în ea descoperim pe Dumnezeu. Biblia e cartea lui Dumnezeu. Cetind-o şi învăţând-o vedem chipul şi auzim cuvântul lui Dumnezeu. Pentrucă este cea mai bună şi mai veche carte de cultură sufletească. Nici o filosofie sau o învăţătură nu poate sta alături de ea. Deşi e veche, cuprinsul ei e proaspăt şi plin de viaţă.

Pentruca să fim înţelepţi. Ea e cartea înţelepciunii şi oamenii lui Dumnezeu au ajuns înţelepţi învăţând Biblia.

Pentrucă însuşi Domnul Hristos a studiat-o. El n'a avut alt isvor de învăţătură literară decât Biblia. Cu toate acestea a fost cel mai înţelept om. A pus pe gânduri duşmanii săi prin aceasta ştiinţă.

Cuvântul scris şi legătura cu Tatăl i-au dat atâta lumină că nimeni nu i-a putut sta în faţă.

CUM SĂ STUDIEM BIBLIA?

De metoda folosită în studierea Biblii depinde creşterea noastră în cunoştinţă. Trebuie să avem o metodă bună pentru învăţarea sfintei scripturi.

Pe subiecte. Alegeţi un subiect şi caută tot ce spune Biblia despre el. Ca de exemplu: iadul, raiul, împărăţia lui Dumnezeu, mântuire, păcat sfinţenie, credinţă, înviere, etc.

Pe cărţi. Ea o carte din Biblie, citeşte-o şi caută săi afli cuprinsul ţinând socoteală de locul unde s'a scris, timpul, către cine şi ce.

Ţinând seamă de studiile altora. Să nu ne credem singuri înţelepţi ci să ne umilim căutând ce spun alţii despre învăţătura care vrem să o cunoaştem. Sunt atâtea cărţi bune cari ne pot ajuta în studiul nostru.

Cu rugăciune. David Livigstone, studia Biblia pe genunchi rugându se. Să cerem Domnului lumina cunoştinţei adevărului. Cu gând sincer de a pune în aplicaţie ce învăţăm. E cuvântul lui Dumnezeu.

Să facem din el o sabie pe care să o înmânuim în războiul sfânt. Domnul Isus a trăit după sfânta Scriptură şi a folosit cuvântul scris în toate ocaziunele sale. Pe Diavolul l'a biruit în pustie prin cuvântul scris.

Când să studiem Biblia? In fiecare zi. Ca şi pâinea de toate zilele, e necesară citirea Biblii. Ea e pâinea sufletului. Trebuie împărţită regulat.

In ziua Domnului. Nu e bine ca această zi sfântă s'o întrebuinţăm pentru altceva decât în învăţarea cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu Tatăl nea dat-o pentru aceasta. Şcoală Duminicală are misiunea dea ne învăţa Sfintele Scripturi. Tineri şi bătrâni să o preţuim ca să-i putem culege roade.

Ioan Rusu

CÂND SUFERINŢI

DE: TUŢY SIRIANU

Când suferinţi chinuitoare
Te vor zdrobii cumplit de greu,
Lui Crist Ii spune ce te doare,
Sfânt Fiului lui Dumnezeu.

De-acum să nu-ţi mai plângi amarul
Ci ochii tăi ridică-i sus
Spre Golgota, la sfânt altarul
Pe care s'a jertfit Isus.

Azi de te mustră conştiinţa
Sub greutatea de păcate
Când te gândeşti la suferinţa
Şi ranele-I însângerate.

Cu umilinţă te prosterne
La crucea patimilor crunte
Şi din Lăcaşele eterne
Cunună vei primii pe frunte.

FINE

LECȚIUNILE ȘCOALELOR DUMINECALE

(pe lunile: Octombrie, Noembrie și Decembrie 1941)

Întocmite de Ioan Rusu

Lecțiunea 40. 5 Oct. 1941

Cântarea păstorului

Text.: Ps. 23; Ioan 10.1—16.

Cuv. de aur: Ps. 23, 1, 2.

EXPLICAȚIUNI: Autorul Psalmului 23 e David. Acesta e în strânsă legătură cu experiențele sale din timpul prigoanelor. Se potrivește omului care se reazimă pe Dumnezeu în toate împrejurările vieții. E cântecul sufletului care se află sub păstoria lui Dumnezeu.

Ioan 10:1—21 este o parte din marele discurs ținut de Domnul Isus cu ocazia sărbătoarei corturilor ținută în Ierusalim în ultima Sa misiune din Iudeea. Cu pilda păstorul cel bun Domnul arată rătăcirea fariseilor și că El își pune viața pentru acei cari îl ascultă.

Învățături:

1. PĂSTORUL CARE INTRA PE UȘĂ. Isus e păstorul cel adevărat. El intră pe ușă. Ușa la staul e mică. Cine vrea să intre pe ea trebuie să se aplece. Aceasta înseamnă umilință. Isus e păstorul umilit. Smerenia a fost podoaba caracterului său sfânt.

Fariseii sunt timpul păstorilor răi. Ei nu se umileau în fața poporului, ci rămâneau în mândria lor păcătoasă. Un păstor adevărat va fi întotdeauna smerit în mijlocul poporului său. Ne trebuie păstori adevărați după tipul lui Isus. Dacă biserica ar fi avut asemenea păstori n'ar fi atâta jale în lume.

2. PĂSTORUL CEL BUN ȘI CHEAMĂ OILE PE NUME. Isus e păstorul care cunoaște oile sale. Nici un credincios nu e trecut cu vederea de El. El chiamă pe nume ucenicii Săi. „Spuneți fraților mei și lui Petru..." — spune El după învierea femeilor — cari l'au văzut înviat. Aceasta înseamnă că El chiamă personal ucenicii Săi. El se ocupă de turma întreagă însă tot atât de mult se interesează și de o singură oaie. El nu poate sta liniștit. Ce bine e să știi că Isus e păstorul tău și te cheamă pe nume.

3. PĂSTORUL CARE MERGE INAINTEA OILOR. In Palestina păstorii nu duc oile conducându-le din napoi, ci merg înaintea lor. Isus e păstorul care conduce turma Sa. El merge înainte arătând calea cerului ca oile Sale să poată ajunge acolo. Când oile văd păstorul înainte, nu se sperie de nimic. Creștinii adevărați privesc pe Isus în fruntea lor și Îl urmează fără teamă. Nu e loc unde n'am putea vedea pe Isus înainte. Dacă mergem în închisoare El e acolo înaintea noastră. In rușine, ocară și dispreț din partea lumii, El e acolo înaintea noastră; Pe cruce și în mormânt găsim urmele Lui. Inainte deci că Isus e în frunte.

4. ISUS E UȘA OILOR. „Eu sunt ușa..." zise Isus. El este ușa cetății de scăpare. Cine intră prin El nu mai poate fi urmărit de nici o pedeapsă a păcatelor sale. El e ușa împărăției lui Dumnezeu. Cine intră prin El, devine cetățeanul cerului și împreună moștenitor cu Hristos. Isuse ușa vieții veșnice. Cine intră prin El, va ieși și va găsi pășune, adică viața fără de sfârșit. El dă viață din plin. Azi când viața pământească e atât de nesigură și neprețuită în acelaș timp, numai la Isus putem găsi garanția adevăratei vieți. El e speranța noastră.

INTREBĂRI: 1. Cum e păstorul care intră pe ușă? Cum e păstorul cel bun față de oile sale? 3. Unde merge păstorul adevărat? 4. Cine este ușa oilor? 5. Ce păstori cere poporul Domnului azi? 6. Ce putem învăța din această lecțiune?

Lecțiunea 41. 12 Oct. 1941

Cântări de încurajare

Text: Ps. 46; și 91; II. Cor. 4:8—18.

Cuv. de aur: Ps. 46, 1.

EXPLICAȚIUNI: Adevărurile spirituale în cântare au fost întotdeauna pline de farmec. Ele au înspirat pe oamenii lui Dumnezeu în luptă pentru credință. Au primit putere să rabde necazurile și să treacă peste obstacolele cele mai grele.

In Psalmul 48 vedem cum omul lui Dumnezeu își găsește refugiu în El. Dumnezeu este adăpostul lui în orice timp. Ps. 91. ne arată credința omului sfânt în prezența lui Dumnezeu.

Învățături:

1. DUMNEZEU ESTE CU NOI. Credința în atotprezența lui Dumnezeu a fost temelia sufletului la psalmist. Dumnezeu e sprijinul credinciosului. Pe lacuri și în împrejurări grele el se reazimă pe Dumnezeu.

Dumnezeu cu noi ca ajutor. In lupta cu Dușmanii Domnul este alături de copii Lui. Chiar când toți ne părăsesc El rămâne.

Ancora vieții în zile de furtună. Când sufletul e bântuit de furtunele vieții să lăsăm speranța în Dumnezeu și viața se liniștește.

E râul care înveselește casa celui credincios. Harul lui Dumnezeu curge ca un râu în lumea plină cu dureri.

Dumnezeu cu noi în războaie. Numai El pune capăt războaielor. Când El va lăsa bara oștile vor părăsi pozițiile și conducătorii națiunilor se vor împăca.

2. DUMNEZEU ESTE ADAPOSTUL NOSTRU. O le sunt o primejdie pentru om însă cine se încrede în Domnul este fericit de multe boale.

Cursa vrăjmașului caută să prindă sufletul credinciosului. Diavolul e marele vânător de suflete. Dumnezeu însă e adăpostul sufletului credincios. El cântă sub aripele Dumnezeului său.

Dumnezeu e un adăpost puternic în războaie. Dacă săgețile Dușmanului se descarcă asupra celui credincios Dumnezeu îl păzește. Din gurele multor credincioși cari luptă pe front se aud cuvintele: „Dumnezeu m'a păzit. In nici un loc credincioșii nu simt prezența lui Dumnezeu ca în război.

3. CAUZELE OCROTIRII DIVINE. IUBIREA. Fiindcă mă iubește zice Domnul de aceia îl voi păzi. Dumnezeu isbăvește pe aceia care îl iubesc.

CUNOȘTINȚA NUMELUI SĂU. Dumnezeu se bucură când cineva îi cunoaște numele de aceia îi acordă tot ajutorul.

O altă cauză pentrucă îl chiamă. Dumnezeu nu poate să nu răspundă unei voci sincere care se înalță la Sine. Aceasta înseamnă rugăciune.

Dumnezeu satură cu viață lungă și arată mântuirea Lui. Azi când viața e nesigură în lume so căutăm în Dumnezeu.

4. PRIN GREUTĂȚI ȘI PRIGOANE. Greutățile și persecuția sunt drumul credinței. Creștinul e încolțit de vrăjmaș însă nu poate fi nimicit. E dus la strâmtoare de unde singur nu poate ieși, aceasta Dumnezeu îngăduie ca să și arate puterea, și creștinul să-și vadă neputința.

Dumnezeu însă trimite îngeri să-i salveze cum odinioară pe Petru.

Din pricina credinței credinciosul e socotit în fiecare zi ca mort. Cu toate că în el fierbe viața lui Hristos. In corpul său de lut el duce comoara

vieţii neperitoare. Când se va arăta Hristos, se vor arăta şi ai lui cu El în slavă.

5. INOIT DIN ZI IN ZI. Omul din afară se consumă mereu, din cauza greutăţilor şi a suferinţelor. Insă sub scoarţa durerii să lucrează greutatea de slavă. Credinciosul priveşte la lucrurile eterne şi nu la cele vremelnice. El merge înoindu-se cu mintea sufletul şi inima aşa cum învaţă Isus Hristos.

INTREBARI: 1. Care e ideia principală în Psalmi? 2. Cum e Dumnezeu cu noi? 3. In ce fel este El adăpostul nostru? 4. Cari sunt motivele că, Dumnezeu ocroteşte pe credincios? 5. Sub ce formă trece credinciosul prin suferinţe? 6. Ce deosebire e între omul din afară şi cel din lăuntru? 7. Ce putem învăţa din lecţia noastră de azi?

Lecţiunea 42. 19 Octombrie 1941

Cântarea pribegii

Text: Psalmul 121; 122; 126.

Cuv. de aur: Marcu 8, 34.

EXPLICAŢIUNI: In Psalmul 21 vedem grija lui Dumnezeu pentru iubiţii Lui. El se gândeşte la ei. Iar în 122 vedem bucuria ce o aveau credincioşii în casa de rugăciune simţimând prezenţa lui Dumnezeu. Ps. 126 e cântarea durerii aminte a copiilor lui Israil din timpul captivităţii. De eliberare şi de bucuria ce umplea sufletul lor. Aceşti trei psalmi fac parte din cartea a cincea. Probabil a fost o carte de cântări din care cântau pelerinii la urcarea în templu.

Invăţături:

1. ISVORUL DE PUTERE ESTE DOMNUL. „Imi ridic ochii spre munţii de unde vine ajutorul meu?" Ajutorul vine dela Domnul. Ţinta credinciosului e cerul, de unde primeşte lumină. Pe drumul vieţii putem greşi. Dumnezeu însă ne păzeşte piciorul de cădere. Dumnezeul e atotprivighetor. El e păstorul care nu doarme. La plecare şi la întoarcere credinciosul e cu Dumnezeu.

2. BUCURIA DIN CASA DOMNULUI. Sufletul omului condus de o conştiinţă trează nu se bucură decât în casa Domnului. Rugăciunea e hrana lui în fiecare dimineaţă. Cântările de laudă sunt desfătarea lui. In exprimarea gândurilor curate. Această bucurie pe drumul pribegii va fi desăvârşită la intrarea în Ierusalimul nou.

3. RUGACIUNE PENTRU PACE. Din cauza războiului între bine şi rău, — credinciosul e un pribeag în lume Deaceia Biserica trebuie să se roage pentru pacea lumii. Domnia lui Hristos regele păcii trebie chemată în lume. Din cauza lui Hristos trebuie să ne rugăm pentru biruinţa Evangheliei şi venirea împărăţii lui pe pământ.

4. AMINTIRI DIN TRECUT. Poporul eliberat îşi aduce aminte de ziua desrobirii. Aceasta ca un vis. E bine să ne amintim de ziua mântuirii sufletului nostru că mulţi au uitat-o. Strigăte de bucurie isbucnesc din sufletul salvat, pentrucă Domnul a făcut lucruri mari pentru el. In Hristos noi avem o mântuire mare. Moartea lui pe cruce, e cel mai mare lucru care ne priveşte.

5. SAMANAND CU LACRIMI.. Lacrimile păstrează ochiul curat. Tot ele udă şi sămânţa care rodeşte. De aceia e ne plânge la sămănat, va râde săcerând.

Un hoţ mustrat în conştiinţă de faptele lui rele se duce la un pustnic ca să ceară sfat de mântuire. Acesta îi spune: să meargă şi să umple un butoi cu apă şi atunci va fi iertat. Insă el tot turna la apă dar butoiul nu se mai umplea. Nenorocitul văzând aceasta minune cade peste butoi plângând de durere că el nu poate fi iertat. Căzând lacrămile pocăinţii sale în butoi vasul se umple cu apă. Aceasta ne arată că fără lacrămi de pocăinţă oricâtă trudă am depune totul e în zadar.

INTREBARI: 1. Din care categorie de cântări fac parte psalmii din lecţiune? 2. Unde e isvorul de putere pentru suflet? 3. Unde se bucurau credincioşii din vechime? 4. Pentruce să ne rugăm? 5. Ce amintiri sunt arătate în psalmul 126? 6. Ce se întâmplă sămănând cu lacrămi? 7. Ce putem învăţa din aceşti Psalmi?

Lecţiunea 43. 26 Oct. 1941

Cântarea Biruinţei

Text: Ps. 115; 118; 1—29. Marcu 14:26.

Cuv. de aur: Ps. 115, 11.

EXPLICAŢIUNI: Aceşti Psalmi probabil au fost alcătuiţi după întoarcerea din captivitate. Expresiile din ei se potrivesc cu o stare de lucruri proaspătă în sufletul poporului. Din aceştia psalmi se crede că a cântat şi Domnul cu ucenicii săi seara la cina cea de taină.

Invăţături:

1. ATOTPUTERNICIA LUI DUMNEZEU. In acest cântec poietul exprimă puterea lui Dumnezeu. El e atotputernic. Dumnezeu face bucurie credinciosului pentru numele Său.

Poetul e modest. El recunoaşte atotputernicia lui Dumnezeu în rugăciune şi cere îndurarea pentru numele Său cel Sfânt şi nici decum pentru meritele sale. Dumnezeu e mare în ceruri. In faţa lui se pleacă îngerii şi nimic nu stă împotrivă. Idolatria e nimic. Materia la fel nu foloseşte dacă n'are viaţă în ea însăşi.

Câti nu se pleacă în faţa banului lipsiţi de viaţă mai mult decât înaintea lui Dumnezeu.

2. UN INDEMN BUN. Increderea în Domnul şi speranţa în ajutorul Său e imnul sufletului. Timerea de Dumnezeu e glasul evlaviei. Azi mai mult ca oricând se cere o teamă de Dumnezeu în Biserică şi lume.

3. ALE CUI SUNT CERURILE ŞI PAMÂNTUL? Poetul vede că cerul e casa lui Dumnezeu. Iar pământul e dat ca locuinţă oamenilor. Deci pământul e casa noastră făcută de Dumnezeu. Noi însă ne certăm şi ne batem parcă nu ne încape pământul. Dumnezeu păstrează viaţa credincioşilor ca să-l laude pe el.

4. INDURAREA VECINICA A LUI DUMNEZEU. Atributele lui Dumnezeu sunt cât El de mari şi de tainice. El e nemărginit în mărire şi vecinic în existenţă. Deci şi însuşirile lui. Bunătatea lui Dumnezeu merită laudă şi glorie. El trebuie adorat nu de frică ci pentrucă El numai bine poate face.

5. CÂNTEC DE RECUNOSTINŢA. Mi-a răspuns rugăciuni în ziua necazului sună glasul poetului. S'a dat libertatea. In Hristos avem eliberarea absolută de sub puterile vrăşmaşe. Când Dumnezeu e departea noastră omul rău nu are nici o putere. Să recunoaştem prezenţa lui Dumnezeu.

6. DUMNEZEU MAI MULT. In cântări şi iubirea noastră Dumnezeu să fie mai mult. Mai mult decât omul, mai mult decât puternicii zilei. Mai bine cauţi un prijin în Domnul decât să te încrezi în oameni.

7. PEDEAPSA DOMNULUI. Domnul pedepseşte dar nu omoară. Dumnezeu loveşte dar tot El mântuieşte. El face rana şi El o vindecă. Cel umilit este pus în loc de cinste; lăpădaţii lumii au fost ridicaţi de Domnul şi puşi în loc de onoare.

8. ZIUA BUCURII. Este făcută de Domnul. Ca să ne bucurăm şi să ne veselim întrânsa. E ziua mântuirii. E ziua învierii Domnului. E ziua luminii.

INTREBARI: 1. Ce spune poetul despre Dumnezeu? 2. Ce îndemn bun avem? 3. Ce e cerul şi pământul? 4. Cât e îndurarea lui Dumnezeu? 5. A-

vem cântări de recunoştinţă? 6. Cine e mai mult? 7. Pedepseşte Dumnezeu şi cum? 8. Care e ziua bucurii?

Lecţiunea 44. 2 Noembrie 1941

Calea păcii

Text: Luca 9:46—56; Rom. 12:9—21.

Cuv. de aur: Romani 14:19.

EXPLICAŢIUNI: Isus e în a patra retragere cu ucenicii Lui în Galileia. De unde se îndreptă spre Ierusalim prin Samaria. Omul care lucra în numele Domnului şi ucenicii l'au oprit probabil a fost un ucenic de seamă a lui Ioan. Aceasta poate fi adevărat pentrucă el lucra în numele lui Isus. Apoi Isus mai aminteşte fariseilor şi cărturarilor de fii lor cari socoteau draci şi cari vor fi judecătorii lor.

Invăţături:

1. CEL MAI MARE IN IMPARAŢIE. Dorinţa de a fi mare este consecinţa ispitei din Eden. Ispitorul a trezit în om dorinţa de-a fi mare. Pentru aceasta se fac războaie şi se varsă sânge nevinovat. In împărăţia lui Dumnezeu marii vor fi mici, şi mici vor fi mari. Acel care merge pe urmele lui Isus. Acela care se smereşte şi serveşte pe alţii are onoarea de-a fi mare în împărăţia lui Dumnezeu. Primind pe un ucenic, primim pe Isus. Să fim deci ospitalieri cu sfinţii.

2. DUHUL EGOIST. Isus a fost împotriva Duhului de sectă. Ucenicii însă nu puteau suferi ca alţii cari nu erau dintre ei să lucreze pentru Isus. Ei au oprit pe omul cari făcea vindecări în numele lui Isus. Ei vreau să monopolizeze darurile cereşti şi lucrul Domnului. Şi astăzi sunt mişcări religioase cari opresc pe alţii să lucreze pentru Isus. Domnul însă nu-i aprobă. El spune cine nu este contra mea, e pentru mine. O de-ar merge toţi conducătorii religioşi să înveţe aceasta dela Isus. Că pot fi oameni cari servesc pe Isus fără o alegere oficială.

3. DUHUL RASBUNATOR. Când Isus nu e primit să doarmă în Samaria, caută să se răsbune cerând lui Isus lucruri potrivnice spiritului Său. Foc pentru oamenii răi! Isus a venit să mântuiască sufletele şi nu să le piardă. El nu caută folosul Său. Un credincios poate fi influienţat de un Duh străin să facă răul. Duhul lui Isus însă e Duh de pace şi de mântuire cu orice preţ.

4 DRAGOSTEA ESTE CALEA PACII. Apostolul cere o dragoste de fraţi, iubire sinceră. Asta e ce ne trebuie. Iubire care ajută. Iubirea împărtăşeşte durerile altora. Ea se pogoară până la lacrămi.

5. VIEŢUIREA IN PACE CU TOŢI OAMENII. Răsbunarea este a Domnului. Creştinul nu-şi face dreptate singur. El face bine pentru rău; dând apă şi pâine duşmanului, vom ucide duşmania din el. Bunătatea noastră trebuie să topească răutatea semenilor.

INTREBARI: 1. In ce loc găsim pe Domnul în lecţia de azi? 2. Cine e mai mare în împărăţia lui Isus? 3. Dece au oprit ucenicii pe omul care lucra în numele lui Isus? 4. De unde e Duhul răsbunător? 5. Care e calea păcii? 6. Cum putem trăi în pace cu toţi oamenii?

Lecţiunea 45. 9 Noembrie 1941

Un legământ de pace

Text: II. Impăraţi 6:8—23

Luca 6:27—36.

Cuv. de aur: Luca 6, 35.

EXPLICAŢIUNI: Elisei avea dorul să facă minuni. Cele mai multe au fost făcute de milă. Dorea însă din răsplată ca pedeapsă. Elisei a fost al doilea prooroc mare după Ilie. El a turnat apă pe mâinile lui Ilie până a ajuns asemenea lui. Cine nu serveşte pe oameni, nici lui Dumnezeu nu-i va sluji.

Invăţături:

1. DUMNEZEU DESCOPERA PLANUL CELOR RAI. Planul Sirienilor era să piardă pe Elisei şi să ocupe împărăţia; Dumnezeu însă la descoperit. Elisei a fost lumină pentru împărat. Ferice de împăratul care are oamenii lui Dumnezeu în jurul lui. Când Duhul lui Dumnezeu este cu noi, El ne descopere planurile vrăşmaşe.

2. MAI MULŢI SUNT CEI CU NOI. Când cetatea e înconjurată de oşti vrăşmaşe, slujitorul lui Elisei se teme. El însă îi spune: „Mai mulţi sunt cu noi". Cine are pe Dumnezeu nu se teme. Armele şi carăle de luptă nu sunt de nici un folos în mâinile orbilor.

Dumnezeu ia vederea celor răi şi aceasta e destul. In lumea spirituală există o armată mult mai puternică. E oastea spirituală.

3. PUTEREA RUGACIUNII. Experienţa sfinţilor ne arată că în rugăciune există putere. Ea deschide ochii celor fricoşi. Şi ia vederea vrăşmaşilor lui Dumnezeu. E cheia comorii de lumină. Dumnezeu ascultă pe un credincios în totul ce acesta îi cere. El respectă cuvântul său şi credinţa omului.

4. MASA PĂCII. Impăratul vrea să se răsbune pe duşmanii daţi în mâna Sa de Dumnezeu. Omul lui Dumnezeu însă îi spune: dăle pâine şi apă.

El a întins o masă de pace. Au mâncat şi au băut. S'au întors în ţara lor fără gând de război pentru viitor. Elisei a sinucis duşmănia din Sirieni. Aceasta e biruinţa adevărată.

5. BINE PENTRU RĂU. Isus cere să facem bine pentru rău. Binecuvântare în schimbul blestemului; iubire în schimbul urii; pâine în schimbul pietrei. Aceste sunt armele credinţei şi metoda de-a înfrânge nu pe duşman ci duşmănia din el.

INTREBARI: 1. Cine a fost Elisei? 2. Cum a cunoscut împăratul planul Sirienilor? 3. De a cui parte e mulţimea? 3. Ce putere are rugăciunea? 4. Cum s'a încheiat pacea între Israil şi Sirieni? 5. Cum putem birui pe duşman? 6. Ce putem învăţa de aici?

Lecţia 46. 16 Noembrie 1941

Statornicia şi Adevărul

Text: Daniel 1:1—21; Romani 14:1—12.

Cuv. de aur: Romani 14:17..

EXPLICAŢIUNI: Daniel a fost dus în captivitate la anul 605 n. de Ch. In acest an a năvălit Nebucodonosor pentru prima dată în Asia şi Palestina. Daniel e în universitatea din Babilon pentru a primi educaţie. El n'a fost numai un proroc dar şi un conducător de Stat. Dumnezeu i-a făcut cunoscut istoria viitoare şi marile taine ale lumii.

Pavel ne învaţă respectul de cugetul altora, arătând că, credinţa e totul. Indiferent dacă e mică sau mare.

Invăţături:

1. EVLAVIA LUI DANIEL. El ţine la adevăr cu statornicie hotărât fiind a nu se spurca cu lucruri contrare conştiinţei şi religii sale. El n'a uitat de tradiţia şi religia sa în Babilonul străin. El crede în curăţenia s'a morală ori unde şi ţine la ea. Câţi nu uită de credinţa şi religia lor când ajung în locuri rele. Carne şi vinul nu ridică viaţa spirituală. Aceasta e convingerea lui Daniel şi e adevărat.

2. DUMNEZEU AJUTA PE CREDINCIOS IN HOTARARELE LUI. Din cauza hotărârii sale sincere Daniel capătă trecere în faţa dregătorului. E credincios adevărului. El are un regim pe bază de sfinţenie. Acesta însănătoşează corpul şi sufletul. Credincioşii

după regimul lor sau ridicat de zece ori mai sus în cunoştinţă decât fii lumii. Dumnezeu poate face mult mai mult decât gândim sau credem noi.

3. ATITUDINEA BISERICII FAŢĂ DE MEMBRII SLABI. COMPĂTIMIREA. Biserica trebuie să fie ca o mamă să înţeleagă pe membrii slabi. Spiritul înţelegător nu trebuie să lipsească Să aibă consideraţie pentru credinţa lor. Nu toţi membrii din Biserică au aceleaşi vederii aceiaşi măsură de credinţă şi cunoştinţă. Toţi însă au acelaş Domn şi Dumnezeu.

4. PAZIREA DE-A JUDECA PE ROBUL DOMNULUI. Fiecare credincios e direct robul lui Hristos. Şi el singur are dreptul să-l judece. Că stă sau cade e socoteala stăpânului Său. Hristos poate păstra pe acei cari îi sunt daţi în grijă. Biserica însă se îngrijeşte de creşterea lor împărtinându-le hrana primită dela Domnul.

5. RESPONSABILITATEA PERSONALĂ. Fiecare om este singur răspunzător de sine înaintea lui Dumnezeu. In chestiunele lui sufleteşti nimeni nu-L poate să-l judece. Azi ne putem lăuda cu faptele şi bunătatea noastră faţă de alţii. In ziua judecăţii se va vedea cine este mai bun. Să tăcem până atunci. Fiecare om va da socoteala de el însuşi lui Dumnezeu.

INTREBĂRI: 1. La ce an a fost cucerită Siria şi Palestina de Nebucadenezar şi Daniel dus în robie? 2. In ce consta evlavia şi statornicia lui Daniel? 3. Ce regim a ţinut Daniel? 4. Care a fost conduita sufletească a lui Daniel? 5. Care trebuie să fie atitudinea Bisericii faţă de Biserică? 6. Dece să nu judecăm pe alţii? 7. Spune ceva despre răsponsabilitatea personală.

Lecţiunea 47. 23 Noembrie 1941

Ajutând pe cei în nevoie

Text: Faptele 5:12—20; 9:31—43.

Cuv. de aur: Luca 9:6.

EXPLICAŢIUNI: Apostolii continuă lucrarea începută de Domnul. Bolnavii se vindecă, păcătoşii se mântuiesc, morţi înviază ca şi în timpul Domnului. Până la pogorârea, Duhului Sfânt ucenicii lui Isus erau priviţi ca o sectă nouă evreească. Când vine Duhul Sfânt zidul de despărţire dispare şi în rândurile lor intră oameni din toate naţiunele. Petru primeşte lumina de sus că Dumnezeu este Tatăl tuturor oamenilor.

Invăţături:

1. INFLUIENŢA APOSTOLICĂ. Erau vorbiţ de bine din partea poporului. Numărul credincioşilor creştea din zi în zi. Aceasta datorită influenţei lor în lume. Credinţa poporului în puterea Divină era mare. Aduceau bolnavii la colţurile străzilor unde ucenicii treceau ca numai umbra lor să-i acopere. Toţi se vindecau. Creştinii trebuie să ajute pe cei în nevoie.

2. INGERUL A DESCHIS UŞA. Când sfinţii numai sunt ocrotiţi de puterile civile, atunci intervine cerul. Când poliţia şi siguranţa unui stat numai apără pe copii lui Dumnezeu vor veni îngerii din cer să-i ajute. Grija lui Isus de urmaşii lui e mare. Misionarii Evanghelii lucrează în colaborare cu îngerii. Predicatorii ar trebui să se roage până când îngerii vor spune: „Predicatorii aceştia nu ne mai lasă în pace" — zice Spurgheon.

3. ISUS HRISTOS TE VINDECĂ. Apostolul e modest şi umilit. Atribuie lui Isus puterea de vindecare. El spune bolnavului Isus te vindecă. Aceasta arată că Domnul e prezent la lucru. Văzând puterea Divină şi grija credincioşilor de cei nevoiaşi, oamenii s'au întors la Domnul. Dacă nu avem ceva deosebit în noi, nu vom influienţa.

4. DECE NU SE FAC ŞI AZI VINDECĂRI CA ATUNCI? Unde e cauza? Sus sau jos? La Dumnezeu sau la oameni?

Numai dă Dumnezeu darul acesta la nimeni. Credem că nu e Dumnezeu cauza şi că El este gata să dea orice dar când are la cine. Insă credinţa la creştinii de azi este mărginită numai la mântuirea personală. Isus a spus: Cine crede în mine va face şi el lucrurile pe care le fac eu ba şi mai mari.

5. FAPTE BUNE ŞI MILOSTENII. In slujba altora, a trăit ucenica Domnului Tabita. Numele ei principal a fost ucenită. Aceasta înseamnă că a urmat pe Domnul ei. Probabil că ea a fost necăsătorită. Moartea ei a înfrânt inimile văduvelor şi săracilor. Intristarea e schimbată în bucurie. Ucenicii lui Isus trebuie să fie alinătorii de dureri.

INTREBĂRI: 1. Ce schimbare a făcut Duhul Sfânt când s'a pogorât? 2. Ce influienţă au avut apostolii. 3. Cine a deschis temniţa şi eliberat pe apostoli? 4. Cine a vindecat pe bolnavi? 5. *Cum să fie urmaşii lui Isus?*

Lecţiunea 18. 30 Noembrie 1941

Ajutând pe cei orbi

Text: Ioan 9:1—9.

Cuv. de aur: Isaia 42. 16.

EXPLICAŢIUNI: Isus e în Ierusalim cu ocazia sărbătorii corturilor. Ţine un discurs. Descoperă starea păcătoasă a fariseilor. Se declară ca lumina lumii, iar fariseii se umplu de furie. Vindecarea orbului din naştere a pus pe gânduri lumea. Atât Domnul cât şi orbul au suferit din cauza aceasta. La Iudei era concepţia că boala este cauza păcatului. Isus însă arată că nu întotdeauna.

Invăţături:

1. LUCRARILE LUI DUMNEZEU. Sunt oameni destinaţi suferinţii pentru a servi o cauză. Orbul e născut în neputinţă pentru a fi o cauză unde Dumnezeu să-şi arate puterea.

Noi nu trebuie să ne întristăm când avem de suferit pentrucă Dumnezeul nostru prin Hristos a schimbat chiar răul în bine. Puterea şi Dumnezeirea Lui se vede lucrând în viţiile celor mai căzuţi oameni. Dumnezeu nu lasă pe acei cari nu sunt vinovaţi de starea lor neputincioasă să rămână în întunerec.

2. ISUS AJUTĂ PE ORBI. Sunt orbi fizicește. Isus dă vederea fizică ca să vadă frumuseţea naturii şi să mărească pe Dumnezeu. Sunt însă orbi sufleteşte. Ei nu cunosc pe Dumnezeu. Isus deschide ochii spirituali ca oamenii să vadă păcatele lor şi pe Dumnezeu.

3. TREBUIE SĂ LUCREZI. Isus arată că munca e o poruncă; trebuie ca fiecare să lucreze. El a fost conştient de misiunea Sa. „Să lucrezi lucrul Tatălui..." El a lucrat după un plan bine stabilit. Dumnezeu are opera Sa şi cei cari cred în El, trebuie să lucreze la ea după planul Său.

4. CAT ESTE ZIUĂ. Isus avea timpul limitat de lucru. Acest timp e până la moarte. Nu trebuie să uităm că zilele ni-e sunt numărate. In mormânt nimeni nu va putea lucra. Apoi timpul harului e mărginit. Când uşa se va închide numai e timp de predicat şi de-a întoarce suflete la Dumnezeu

Să folosim timpul. Suntem răspunzători de el.

5. DUTE DE TE SPALĂ. Orbul ascultă şi se vindecă. Ochii spălaţi în apa curată şi sufletul în harul lui Isus. Să mergem să ne spălăm în Sângele lui Isus. Acesta e glasul lui şi azi.

6. LUMEA NU-L MAI CUNOŞTEA.

Când un om se întoarce la Dumnezeu primește lumina lui Isus se schimbă. El are vederi noi. Chipul lui Isus îl transformă. S'ajutăm pe orbi să vadă pe Dumnezeu.

INTREBĂRI: 1. Cu ce ocazie era Isus în Ierusalim? 2. Dece sunt unii oameni destinați suferinții? 3. Pe cine ajută Isus!? 4. Dece și când trebuie să lucrăm? 5. Unde a fost trimis orbul și ce învățătură avem din aceasta? 6. Dece oamenii privesc altfel pe cel întors la Dumnezeu?

Lecțiunea 49. 7 Decembrie 1941

Ajutând Copii

Text: Matei 18:1—10; Marcu 10:13—22.

Cuv. de aur: Matei 18. 5.

EXPLICAȚIUNI: Gândul ucenicilor era acel lumesc: „Cine este mai mare?..." Setea după onoare; vedeau în postul înalt fericire. In versetul 10. Domnul ne dă să înțelegem că fiecare copilaș are un înger în Ceri. In lumea spirituală este un sol care poartă grija celor micuți. Tânărul bogat făcea parte din oamenii de cinste și bine crescuți.

Invățături:

1. CEL MAI MARE IN IMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU. Isus arată că în împărăția lui Dumnezeu cel mai mare e mai mic în lume. Cine se întoarce la dumnezeu și se umilește. Cine crede ca un copil. Poziția în Ceri este condiționată de smerenia depe pământ. In măsura în care ne umilim ne și înălțăm. Drumul spre înălțimi duce în jos.

2. PRIMIND UN COPIL. Isus locuiește în cei umili. Prin credință în inima lor Isus poate fi găzduit de oameni. Când primim ca oaspe pe un copil a lui Dumnezeu, am primit pe Isus. Unii fără să știe prin aceasta au găzduit pe îngeri. Ingrijind orfanii aducem servicii lui Isus.

3. PRILEJURI DE PĂCĂTUIRE. Domnul caută să înspire în ucenici teama de prilejul păcătuirii. Din text reese că lumea e vinovată mai mult de acest păcat. Ea întinde curse copiilor lui Dumnezeu făcându-i să greșească. Copilașii cari pot creste într'o viață curată la fel pot fi poticniți. Oamenii apoi cari convingându-se de păcatele lor și vor să se întoarcă la Dumnezeu, la fel pot fi împiedecați de oamenii fără credință. Lumea și cei cari sunt pricină de poticnire vor primi o dreaptă osândă.

4. INLĂTURAREA PRICINILOR DE-A PĂCĂTUI. Ne pot ispiti mădularele noastre ca să facem păcat. Mai bine fără unul din mădulare decât având-ul și să fim pierduți.

Infrânarea e cea mai bună cale. Răbdarea ca și aceia stoică. Stoici cultivau atât de mult răbdarea și înfrânarea că putea suferi înfrângerea unui mădular fără a exprima durere. Luând crucea lui Isus și creștinul o poate face cu mai multă ușurință.

5. REPREZENTANȚI DIN CERI. Copilași sunt mici pe pământ însă mari în cer. Slabi aici pe pământ însă tari acolo sus. Fără ajutor în lume, dar sprijiniți din ceri. Ingerii lor ocrotitori văd pururea fața lui Dumnezeu.

6. LĂSAȚI COPII SĂ VINĂ. Isus e prietenul copiilor. El le dă binecuvântarea sa dulce. Le ridică prestigiul în lume dându-i de exemplu la cei mari. Copii vor să meargă la Isus. Ei trebuie lăsați și conduși. Iubirea lor e sinceră pentru Domnul.

7. TANARUL CARE ALEARGĂ LA ISUS. E tânăr și bogat. El avea o creștere bună. Dorea viața veșnică. Inima însă era legată de pământ, Isus cere să-și mute averile în Ceri. El se întristează. Probabil că întristarea lui l'a îndepărtat pentru totdeauna dela Isus. Mulți vin la Isus, însă când aud ce le pretinde să întristează și fug. Să-i dăm lui Isus ce cere chiar dacă aceasta ne doare. Dându-i Lui ne rămâne nouă.

INTREBĂRI: 1. Ce gând aveau ucenicii? Cine e mai mare în împărăție? 3 Ce să întâmplă primind un copil? 4. Spune ceva despre prilejuri de păcătuire? 5. Cum înlăturăm piedecile? 6. Ce reprezentanți avem în ceri? 7. Dece trebuie copii conduși la Isus? 8. Spune ceva despre tânărul care aleargă la Isus și nu rămâne cu El?

Lecțiunea 50. 14 Decembrie 1911

Regele așteptat

Text: Isaia 6:1—8; 9:2—7; 11:1—9.

Cuv. de aur: Isaia 32:1.

EXPLICAȚIUNI: Impăratul Osia a murit la omul 759 n. de Ch. Domnia acestui rege a fost cea mai glorioasă după Solomon. Sub conducerea lui poporul s'a desvoltat pe tărâm agricol și comercial.

Țara trăia în pace cu toți vecinii. In primul an al morții lui Osia, Isaia a primit chemarea de profet. Isaia se trăgea dintr'o familie bună și avea o reputație frumoasă în poporul Său.

Invățături:

1. ISAIA VEDE PE DOMNUL. Sanctuarul Ceresc îi este descoperit. In el vede pe împăratul Domnul oștilor. E Domnul glorii înconjurat de slavă. E sfințenia întreită. Dumnezeu e de trei ori sfânt! Pământul e plin de măreția lui. Sigur aceasta e ceva în viitor care vine odată cu regele așteptat.

3. POCAINȚA LUI ISAIA. Inainte de-a vedea pe Domnul, Isaia nu se cunoaște pe sine. Se credea bun și meritos. In fața Domnului ne vedem cu adevărat ticăloșia. Buze necurate și popor cu buze necurate. Inaintea de-a începe misiunea profetul trebuie să cunoască adevărul despre sine și poporul la care e ales. Dumnezeu e lumina care descopere viața noastră reală. Vai mie strigă Isaia. El se pocăiește.

3. CARBUNELE APRINS. E simbolul curățirii. Indepartă nelegiuirea. Arde păcatul. Nu este om atât de bun din fire ca să nu aibă nevoie de harul ispășitor. Dumnezeu nu încredințează lucrul Său unui om nepocăit oricât de bun ar fi el din fire. Firea pământească e pătată și trebuie să treacă prin focul ispășirii.

4. IATĂ-MĂ TRIMITEMĂ. Cerul e interesat în mântuirea oamenilor. Omul pocăit va răspunde întotdeauna chemării cerești. Harul pocăinții lasă urme sfinte în sufletul credincios.

5. REGELE AȘTEPTAT DE POPOR. El vine ca să aducă lumină. Lumină care dă viață. El aduce pace veșnică. Vine ca să domnească fără sfârșit. Numai în timpul său omenirea se va bucura de pace.

6. CARACTERUL REGELUI AȘTEPTAT. Intelepciunea e podoaba caracterului său. Priceperea nu-i lipsește în nici o acțiune; puterea s'a descoperit

în tot ce a vorbit şi făcut. Aceasta putere a stat în cuvântul său. Poporul a fost mişcat de puterea cuvântului lui Isus. Cunoştinţă din plin. Învăţaţii se mirau de unde are Isus atâta cunoştinţă. Neprihănt. Isus n'a putut fi acuzat de nici un păcat.

7 IMPĂRĂŢIA PĂCII. Regele aşteptat va restabili împărăţia păcii în lume. In această împărăţie va fi armonie desăvârşită. Neînţelegerii nu pot fi acolo. Plinătatea cunoştinţii de Dumnezeu. Scretul păcii în aceasta împărăţie va fi faptul că toţi oamenii vor cunoaşte pe Dumnezeu.

INTREBARI: 1. La ce a a fost chemat Isaia? 2. Pe cine a văzut el în vedenie? 3. Cum s'a văzut pe sine şi popor? 4. Ce a făcut? 5. Ce s'a înceri şi doritori. Acei cari s'au bucurat de El. Şi azi îl văd şi-L descopăr tot ei.

4. O VESTE BUNA. Cea mai bună veste. E solia bucurii pentru popor. Poporul s'a bucurat, iar conducătorii s'au întristat. Când Isus face şi azi câte o mişcare în lume, săracii se bucură iar bogaţii se clatină.

Vestea stă în aceia că s'a născut un mântuitor. El va fi Domnul tuturor. S'a născut Dumnezeu om. Şi omul Dumnezeu. Deacum avem pe Dumnezeu în firiţa noastră.

5. CEL MAI FRUMOS CÂNTEC. De când e lumea o singură dată s'a auzit cântec îngeresc pe pământ. Şi acesta rămâne neuitat. E cântec de slavă şi glorie. E cântec de pace universală. E cântec de armonie între oameni. E imnul Regelui copil. Ah. Dacă omenirea ar trăi acest cântec! Multe dureri ar fi alinate.

INTREBARI: 1. La ce au s'a născut Isus? Pe ce cale a venit Regele aşteptat? 3. Cum s'a întrupat şi decе? 4. tâmplat în urma căinţii? 6. Cum a răspuns Isaia vocii Divine? 7. Cum e regele aşteptat şi împărăţia păcii?

Lecţiunea 51. 21 Decembrie 1941

Cum a venit Regele?

Text: Luca 2:1—14.

Cuv. de aur: Isaia 9. 6.

EXPLICAŢIUNI: Anul exact în care s'a născut Isus nu se ştie. După unele date istorice se crede că s'a născut la 5 ani înainte de data socotită de calendarul întocmit, La 749 dela întemeierea Romii. Cesar August fără să ştie a contribuit la împlinirea planului lui Dumnezeu. Domnul foloseşte pe cine vrea pentru împlinirea planurilor sale.

Invăţături:

1. PE CALEA UMILINŢEI. Isus Regele a venit din Nazaret. Sat sărac şi mic. S'a născut dintr'o fată săracă, dar care se trage dintr'un neam de Rege.

2. INTRUPAREA DIVINA. Hristos a fost Dumnezu întrupat. A fost umilinţa lui Dumnezeu. Copilul din Betleem e speranţa lumii. A fost născut copil ca să ajute şi să înalţe pe copii. Dintr'o femeie ca să ajute şi să înalţe pe femei. El a venit ca să fie al tuturor. Putem spune cu toţii Hristos e al nostru.

3. REGELE DESCOPERIT. Hristos a fost descoperit de păstori săraci pentrucă el a venit să înalţe pe păstori şi să îmbogăţească pe săraci. A fost descoperit de îngeri pentrucă avea să fie servit de ei. L'au văzut acei sin-Cine L'a descoperit? 5. Ce veste au adus îngeri? 6. Care e cel mai frumos cântec şi ce cuprinde? 7. Ce putem învăţa pentru noi?

Lecţiunea 52. 28 Decembrie 1941

Domnul Universului

Text: Matei 2:1—12.

Cuv. de aur: Filipeni 2:10—11.

EXPLICAŢIUNI: Magii nu sunt eroi cum cred unii legendari. Ei sunt oameni învăţaţi în ştiinţa stelelor sau în Astromonie. Cunoşteau mersul vremurilor după stele

Nu e sigur nici că au fost numai trei după cum spune o legendă călugărească din veacul al 9 lea. Ei au venit din răsărit. Probabil din Mesopotania, Persia şi Arabia. Steaua văzută de magi n'a fost din acele obişnuite ci stea supra naturală. Dumnezeu a pregătit'o pentru călăuzirea lor.

Invăţături:

1. ISUS E DOMNUL UNIVERSULUI. El înspiră teamă în Irod. Pune în mişcare tot Ierusalimul şi ţara şi răsăritul e îndreptat spre el. Cei mai străluciţi oameni ai lumii răsăritene vin la El. Stelele îngerii şi oamenii îl servesc. El merge din Domnie în Domnie peste pământ şi Ceri.

2. VENIREA LUI ISUS S'A FACUT DUPĂ UN PLAN. Pentru întrarea lui în lume, a fost un loc ales mai dinainte. Un timp profeţit şi hotărât. O lume pregătită pentru El. Naţiunele pământul aşteptau un om, o ideie nouă. El e păstorul lui Israil v. 6. Dar tot El e păstorul nostru al tuturor.

3. STEAUA MERGEA INAINTEA MAGILOR. Magii au fost conduşi de stea pentrucă au fost sinceri. Ei aveau un singur gând: să caute pe Regele Regilor. Pentrucă aveau gând de închinăciune. Dumnezeu are o stea călăuzitoare pentru toate sufletele sincere, deşi trebuie să treacă prin mari greutăţi.

4. S'AU INCHINAT. E minunată închinăciunea magilor. Ei s'au închinat cu tot corpul plecându-se până la pământ. S'au închinat cu toate bogăţiile lor materiale. S'au închinat ca unui Rege, profet şi preot.

Inchinătorii sinceri vor aduce întotdauna şi bunurile lor materiale la picioarle Domnului. Aşa se închinau primii creştini.

5. AU PLECAT PE ALT DRUM. Magii din Betleem au luat-o pe un drum nou. E drumul bucurii sufleteşti. Dacă mergeau la Irod pe drumul vechi, se tulburau. Ei pleacă pe drumul cunoştinţei de Domnul. Cine găseşte pe Isus porneşte pe un drum nou. Rugăciunea şi închinăciunea sinceră în faţa Domnului schimbă viaţa. Prin Hristos avem un drum nou spre ceri.

INTREBARI: 1. Ce păreri sunt despre magii veniţi la Isus? 2. Cine e Domnul universului? 3. Cum a fost venirea lui Isus? 4. Cum au fost conduşi magii şi ce învăţăm din aceasta? 5. Cum s'au închinat magii şi ce învăţăm dela ei? 6. Pe ce drum s'au întors ei dela Isus şi ce învăţam din aceasta?

CETIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI
FARUL CREŞTIN

PROGRAMELE TINERETULUI

Întocmite de Alexa Popovici

Duminică, 5 Oct. 1941

Încrederea în Dumnezeu

Text.: Daniel 3:17—25

Întâmplarea din text s'a petrecut pe timpul robiei babilonene. Cei trei tineri au fost aleşi ca împreună cu alţi tineri luaţi din alte popoare să fie sfetnicii şi sluijtorii împăratului.

PRIMUL VORBITOR: INCREDEREA E CHEZAŞIA BIRUINŢII

1. *Când te încrezi în Domnul eşti legat de El.* La malul mării sau al Dunării sunt o mulţime de bărci. El nu pot fi luate de valuri şi furtună căci sunt legate de stâlpi groşi de pe mal.

2. Când te încrezi în El *ţi se va întâmpla numai acea ce El va permite.* De multă vreme D'avolul avea poftă să-l chinuiască pe dreptul Iov, dar nu a putut decât atunci, când i-a permis Dumnezeu. Şi atunci fără să se atingă de viaţă.

3. Când te încrezi în El *ai siguranţa Cuvântului Lui că nu vei fi dat de ruşine.* Un credincios e copilul Lui şi va putea El lăsa copilul Său ruşinat?

AL DOILEA VORBITOR: INCREDEREA E PRETENŢIE DIVINĂ

1. *El a pretins aceasta dela toţi ai Lui.* Orice cercetător al Vechiului şi Noului Testament va descoperi aceasta.

2. *Aşa ne poate acorda şi El încrederea Sa.* Dumnezeu are o mare încredere în credincioşii Lui. A lăsat pe umerii lor mărturia Evangheliei pentru care El a dat pe singurul Său Fiu.

3. *El vrea să fim şi să ne ştie ai Lui.* Omul e cea mai iubită fiinţă, şi a fost dela început creiată pentru El.

AL TREILEA VORBITOR: INCREDEREA E TĂRIA NOASTRĂ IN GREUTĂŢI

1. Imprejurările grele *nu înfrică pe cel ce se încrede în Domnul.* Priviţi al aceştí trei tineri. Li se spune de cuptorul de şapte ori încălzit şi totuşi nu se sperie. Din contră sunt liniştiţi şi senini. Aceasta l-a turburat pe împărat mai mult.

2. *Noi ştim că nu vom fi lăsaţi.* Ei sunt conştienţi că Dumnezeu îi va scăpa. Nu puteau să ştie cum, dar aveau tărie în credinţa că, El nu-i va lăsa. Exact ceace s'a întâmplat cu ucenicii pe mare. Nu ştiau ce va face Isus, dar au alergat la El. Aveau numai în El încredere.

3. *Ştim că El e Stăpânul şi Atotputernicul.* Oricât de mari vor fi apele cari vor năvăli în sufletul nostru, orice furtună va isbi în noi, încrederea noastră e temelia pe El, Stânca vieţii. Pui pe timp de furtună fug şi se ascund sub aripile mamei lor, aceasta e încrederea noastră în El.

Duminică, 12 Oct. 1941

Cartea sfântă

Text: II Petru 1:19—21.

Cea mai mare necesitate pentru un credincios e să cunoască Biblia. „Mulţi se rătăcesc pentrucă nu cunosc Scripturile" — a spus Domnul Isus. Tineretul nostru de azi trebue să fie sârguincios şi să caute să cunoască Biblia. Ea e din două părţi. Vechiul şi Noul Testament. Vechiul are 39 de cărţi, iar cel Nou 27. Biblia a fost scrisă în timp de peste 1000 de ani de foarte mulţi scriitori din foarte multe locuri.

PRIMUL VORBITOR: BIBLIA O MINUNE A VREMURILOR

1. *Compunerea ei.* Vechiul Testament are cărţi istorice, profetice, poetice şi filosofice. Noul Testament e compus din Evangheliі, Faptele Apostolilor, Epistoalele şi Apocalipsa.

2. Cu toate că a fost scrisă de mulţi, în multe locuri şi împrejurări *nu are nicio contrazicere.* Biblia a avut şi are cei mai mulţi duşmani. Au căutat aceştia foarte mult, dar nu au putut găsi nicio contrazicere.

3. *Nu a putut fi distrusă.* In decursul veacurilor, de foarte multe ori s'a căutat să o distrugă, dar niciodată nu s'a reuşit. A fost arsă, cei la care a fost găsită, au fost persecutaţi şi omorâţi şi totuşi ea dăinueşte. Din contră a luat avânt, a fost tradusă şi răspândită.

AL DOILEA VORBITOR: BIBLIA E CUVANTUL LUI DUMNEZEU

1. *Ea a fost scrisă din voia lui Dumnezeu.* Dacă El nu ar fi vrut, nu s'ar fi putut scrie. Dar nu numai atât, ci acei ce au scris-o au avut ajutorul Său.

2. *Cei ce au scris-o, au scris-o dela El.* „Şi oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt." Ea nu e concepută, nu e opera oamenilor. Mintea omului nu poate creia aşa ceva.

3. *O dovedeşte inspiraţia ei.* De mii de ani şi totuşi e nouă. Ea se potriveşte tuturor timpurilor, tuturor locurilor şi tuturor oamenilor. Ea inspiră pe fiecare cetitor. Mesagul ei e ca marea fără margini.

AL TREILEA VORBITOR: BIBLIA E INDREPTARUL NOSTRU

1. *Ea ne este lumină pe cărarea vieţii.* „Cuvântul Tău este candela picioarelor mele", — a spus psalmistul. Ea ne previne asupra multor curse întinse de cel rău. Ne arată întotdeauna semne să vedem dacă suntem pe calea cea bună sau nu. Credincioşii văd prin ea.

2. *Ea ne mângâie şi înviorează.* Intotdeauna cei credincioşi în cele mai mari necazuri s'au mângâiat cu ea. Unui predicator i-au murit toţi patru copii. La cap el a scris la fiecare câte o propoziţiune din Ps. 23. „Domnul este păstorul meu." „Nu voi duce lipsă de nimic." „El mă paşte în păşuni verzi." „Mă duce la ape de odihnă." Aşa şi-a găsit el mângâierea.

3. *Ea ne dă putere.* E o taină, că, într'un fel nepriceput de noi, ea toarnă în cetitor putere nouă. Aşa sunt întăriţi credincioşii. Luaţi-le Biblia şi nu veţi mai avea creştini a spus un duşman al credincioşilor.

Duminică, 19 Oct. 1941

Faptele bune

Text: Galateni 5:22—26.

Cineva a asămănat pe un credincios cu un pom verde şi încărcat cu fructe. In adevăr un credincios e un pom altoit prin Hristos, care trebue să aducă roadă. Această roadă noi o numim fapte bune.

PRIMUL VORBITOR: ROSTUL FAPTELOR BUNE

1. *Ele nu mântue.* E o credinţă greşită şi nebiblică acea că, omul se poate mântui prin faptele sale. Cel ce-şi imaginează că Dumnezeu va pune în cântar faptele rele şi pe cele bune şi unde sunt mai multe, acolo va fi veşnicia omului, e complect greşit. Fap-

tele noastre nu au putere de mântuire.

2. *Ele sunt dovada mântuirii noastre.* Merele nu pot altoi pomul şi arată că pomul e altoit. Noi facem fapte bune nu să fim mântuiţi, ci pentrucă suntem mântuiţi.

3. Cine nu are faptele cerute de ap. Pavel, *dă de bănuit că nu e mântuit.* Aceasta e pretutindenea. Un mântuit trebue să aibă în viaţa, în caracterul lui aceste lucrari. Duhul Sfânt trebue să le producă.

AL DOILEA VORBITOR: NEVOIA FAPTELOR BUNE

1. *Dacă nu ar fi ele, lumea ar fi un iad.* Inchipuiţi-vă o lume fără dragoste, fără pace, fără bunătate, credincioşie, etc. Cum v'aţi simţi într'o astfel de lume? Un moşier avea o grădină cu pomi de tot felul. Lumea îl vizita şi se bucura mâncând din fructe. După moartea lui feciorul a scos toţi pomii. Livada iubită şi vizitată s'a transformat într'un loc pustiu, neiubit şi nevizitat de nimeni.

2. *Faptele şi lucrările credincioşilor au de scop transformarea lumii.* Ei o pot face mai frumoasă şi mai plină de fericire şi farmec. Şi dacă ei vor sta şi le nevi...?

3. *Duhul Domnului îi ajută.* Ba chiar el are patronajul acestor fapte. El e grădinarul care le cultivă. Ap. Pavel le numeşte chiar roadele Duhului. El garantează producerea acestor fapte.

AL TREILEA VORBITOR: RĂSPLATA FAPTELOR BUNE

1. *O răsplată dreaptă.* „După faptă, plată." Nu trebue să confundăm mântuirea cu răsplata. Mântuirea e dăruită tuturor, pe când răsplata după meritul faptei fiecăruia. Livingstone a murit în Africa după ce şi-a cheltuit toată viaţă acolo. Carey în India, etc., etc. Noi putem pretinde o răsplată egală cu ei. Dumnezeu e drept şi va răsplăti drept.

2. *O răsplată mare.* Aceasta ne inspiră şi ne îndeamnă să fim mai sârguincioşi în a face fapte bune. „In puţine ai fost credincios, peste multe te voi pune."

3. *O răsplată veşnică.* „Cei ce învaţă pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele *în veac şi în veci de veci.*" (Daniel 12:3). Deci nu o răsplată vremelnică şi trecătoare, ci una veşnică. Ferice de cei ce prin Duhul Sfânt, într'o viaţă mântuită fac fapte bune. Ei vor avea răsplată.

Duminică, 26 Oct. 1941

Biserica lui Hristos

Text: Matei 16:13—19.

Cuvântul „Biserică" înseamnă în limba greacă din care a fost luat, un grup de oameni adunaţi laolaltă pentru un scop. Deci când spunem biserică, nu înţelegem clădirea, ci grupul de credincioşi.

PRIMUL VORBITOR: BISERICA E BIRUITOARE

1. *Are temelia tare.* Isus spune pe această „piatră" voi zidi Biserica Mea, vorbind despre credinţa lui Petru, că El e Fiul lui Dumnezeu. Această credinţa e neînfrântă, e ca o piatră de munte.

2. *Are viitor asigurat.* „Şi porţile locuinţei morţilor — adică ale iadului — *nu o vor birui.*" Isus scurtează vîitorul, cu privirea pătrunde şi spune atunci acest lucru. Asta e o profeţie, care se împlineşte şi azi. Bătrânii credeau în ursitoare, noi credem în ceace a spus Isus.

3. *Pentrucă e proprietatea Celui ce* are toată puterea. „Biserica *Mea*" — spune Isus. Şi ştim că El are cheile puterii din cer şi pe pământ.

AL DOILEA VORBITOR: BISERICA E LUCRĂTOARE

1. Lucrarea ei e în două direcţii: *înlăuntru şi în afară.* Ei îi revine sarcina să transforme tot mai mult pe credincioşi, să-i alăpteze şi să-i facă oameni mari. Şi tot ei îi revine şi sarcina de a propovădui prin trimişii ei Evanghelia până la marginile pământului.

2. *Lucrarea ei are înrâurire şi în cer.* Isus foloseşte aici o figură de vorbire minunată. „Orice vei lega pe pământ, va fi legat şi în cer şi orice vei deslega pe pământ, va fi deslegat şi în cer." Acest lucru îl spune Bisericii şi nu lui Petru. Deci lucrarea ei are influenţa în cer. Ea nu primeşte păcatul şi nu va fi primit nici în cer.

3. *Lucrarea se face prin membrii ei.* Fiecare membru e un „Preot al Celui Preainalt", fiecare are chiar datoria de a răspândi Evanghelia. „Voi îmi veţi fi martori..." se adresează El membrilor Bisericii Sale.

AL TREILEA VORBITOR: BISERICA E CONDUSĂ DE ISUS

1. *El o priveşte şi o cunoaşte.* Cezul cu cele şapte biserici din Apocalipsa e clar. El ştie pe fiecare în parte. Ştie faptele, gândurile şi puterile fiecăruia.

2. *El o administrează.* Când s'a simţit nevoia de noi lucrători, El cere prin Duhul Său să pună la o parte pe Saul (Pavel) şi pe Barnaba. (Fapt. 13). Pavel mai târziu scrie că e apostol nu prin oameni, ci prin Isus Hristos. (Galateni 1:1). Şi s'a observat că biserica administrată de El progresează, iar cea în care oamenii vor să facă ei totul, să se ridice şi înainte ei dă înapoi, descreşte şi slăbeşte.

3. *El o înalţă.* Figura de vorbire prin care Ioan arată cum îşi va înălţa Domnul Biserica, e *„Mireasa".* Aşa cum mirele îşi duce mireasa în casa sa, aşa Domnul Isus îşi va înălţa Biserica la cer, la Tatăl, în fericirea fără sfârşit.

Duminică, 2 Nov. 1941

Ioan Botezătorul

Text: Matei 3:1—17.

Una din figurile mai de seamă, dar în acelaş timp mai umile ale Noului Testament e Ioan Botezătorul. Apare în lume fără mare paradă şi dispare în împrejurări asămănătoare.

PRIMUL VORBITOR: PERSONALITATEA LUI

1. *Fiul lui Zaharia, preotul şi al Elisabetei.* Deci nu e dintr'o familie mare şi nobilă. Zaharia era un preot bătrân şi umil, care a slujit o viaţă întreagă în Templu. Pentru a fi om mare nu se cere să te tragi dintr'o familie mare.

2. *Om prezis.* El era „glasul din pustiu", „înaintemergătorul", omul care lucra în „duhul şi puterea lui Ilie." L-a scos Dumnezeu la vremea lui. Om pentru timp. Providenţa are grijă de vremuri.

3. *Om potrivit vremii lui.* Poporul era abătut, tare la inimă, aplecat în totul spre rău şi păcat. Era acuma mai mare nevoie din un om tare, de o forţă, care să pună stăpânire. Şi el a fost aşa.

AL DOILEA VORBITOR: MISIUNEA LUI

1. *Să fie descoperitorul lui Isus.* I s'a dat semnul că, Acela este Trimisul Domnului peste care se va pogorâ în timpul botezului Duhul Sfânt. Şi prin acest semn l-a văzut pe Domnul Isus.

2. *Să L anunţe lumii.* Şi a făcut a-

cest lucru. El a spus ucenicilor săi, chiar dacă ei s'au dus după Isus. Astă dă dovadă de un om al datoriei. Nu s'a interesat dacă el câştigă sau pierde. Principalul a fost să-şi îndeplinească bine slujba.

3. *Să-L înalţe pe Isus.* „El trebue să se înalţe, iar eu să mă micşorez" — spunea el. Lucrul acesta el îl ştia, era conştient că se va întâmpla. Un misionar povesteşte că avea o slugă credincioasă, care în timpul misiunii îl însoţea şi-l ţinea în timpul predicii lui în spatele lui. El era un fel de piedestal ca misionarul să se ridice mai sus şi să predice.

AL TREILEA VORBITOR: MESAJUL LUI

1. *Mesaj dela Dumnezeu.* Tot ce a predicat, ce a învăţat, a făcut dela Dumnezeu. N'mic dela el. In gările mari sunt aşezate megafoane cari anunţă plecarea trenurilor. Dar nu vorbesc ei, ci omul din birou.

2. *Mesaj de viaţă nouă.* Ceace a predicat Ioan, e o cărare spre o altă viaţă, spre un nou trai. „Pocăiţi-vă", „faceţi roade..." etc. Ce vorbe în ce lume! El a fost plugul care a răsturnat totul.

3. *Mesaj cu riscuri.* Era natural ca într'o lume rea să vii cu astfel de mesaj, te va costa. Şi l-a costat viaţa. A murit pentru că mesajul lui a fost prea tare, mustrarea păcatului era prea dureroasă. Şi omul mustrat mai bine a ales păcatul, decât să aibă mereu deşteptarea conştiinţei la păcat.

Duminică, 9 Nov. 1941

Prietenia lui Isus

Text: Ioan 2:1—10; cap. 11:5.

In aceste două texte putem vedea prietenia lui Isus. Fiecare tânăr e setos după prietenie. Deaceia tinerii îşi au prietenii.

PRIMUL VORBITOR: ISUS E UN PRIETEN CREDINCIOS

1. *Rămâne prieten şi la bine şi la rău.* Sunt mulţi prieteni în lumea aceasta cari sunt prieteni numai în zilele bune şi când vine răul, fug. Aşa au fost prietenii fiului rătăcit. Pavel scrie „că toţi m'au părăsit, numai Isus a stat lângă mine."

2. *E permanent lângă tine.* „Şi iată eu sunt cu voi în toate zilele." Nu e numai când poate profita de pe tine, ci te face El să profiţi. Psalmistul a avut un prieten credincios pe Ionatan.

3. *Te anunţă şi ajută.* Cineva a auzit că s'a aranjat şi hotărât de răufăcători că, un prieten foarte bun să fie omorât, a alergat imediat şi l-a anunţat, iar în noaptea fixată l-a luat la el acasă. Lot a fost anunţat de pedepsa Sodomei.

AL DOILEA VORBITOR: ISUS E UN PRIETEN SINCER

1. *Iţi înţelege neputinţele şi slăbiciunile.* Deaceia pentru toate greşelile tale, mijloceşte la Tatăl. Prietenul unui prinţ era să cadă la examen. Acesta a făcut tot ce a putut şi l-a salvat. Aşa face şi Isus.

2. *Te iubeşte cu adevărat.* El nu-şi poate înşela prietenul. Are pentru noi o iubire sinceră şi caldă. „Că unde sunt eu, să fiţi şi voi," — spune El prietenilor Săi. In dragostea Sa, împarte cu noi fericirea veşniciei.

3. *El e sincer cu trecutul nostru.* Nu ne mai impută păcatele noastre şi nelegiuirile din trecut.

AL TREILEA VORBITOR: ISUS E PRIETEN VEŞNIC

1. *In viaţa aceasta şi ca de peste mormânt.* E lângă noi aici şi ne duce de mână şi ne trece şi prin apa rece a morţii, iar la malul cerului ne duce de braţ la Tatăl.

2. *In cer ne conduce tot cu dragoste.* „Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii." (Apoc. 7:17.) Intr'o vacanţă un elev şi-a luat un prieten la el acasă pentru câteva zile. Aici a avut grijă ca el să se simtă bine. Aşa va face şi Isus.

3. *Îi place în locuinţa noastră.* Despre cer se scrie că va fi „Cortul lui Dumnezeu cu oamenii" asta înseamnă că Dumnezeu va petrece cu noi, vom fi o familie fericită şi unită.

Duminică, 16 Nov. 1941

Casa din Betania

Text: Ioan 12:1—11

Familia lui Lazăr, Marta şi Maria din Betania e una din cele mai primitoare. Isus a putut veni aici oricând. Ospitalitatea e ca o aureolă peste casa lor.

PRIMUL VORBITOR: AICI ISUS A FOST PRIMIT

1. *A avut primire cu bucurie.* In templu, prin alte case, prin cari a intrat Isus, erau şi priviri încruntate şi nebineprimitoare. Casa din Betania însă, avea totdeauna căldură şi zâmbet pentru primirea lui Isus.

2. *Primire din toată inima.* La ei nu era nimic forţat, totul era natural. Ei Îl iubeau pe Domnul Isus şi dragostea deschide larg porţile, ea e primitoare.

3. *Primire pe faţă.* Nicodim a venit la Isus noaptea. Iosif din Arimateia în ascuns, dar casa lui Lazăr Îl primeşte pe faţă. Ei nu ascund aceasta nici chiar când se urzeşte moartea şi a lui Lazăr împreună cu Isus.

AL DOILEA VORBITOR: AICI ISUS A FOST ASCULTAT

1. *Ascultare cu sete.* Odată Maria asculta atât de atentă pe Isus şi vine Marta, care dorea să-L ospăteze pe Isus, şi-L roagă să o trimită şi pe Maria să-i ajute. Dar Maria asculta cu atâta sete că, a uitat totul.

2. *Ascultare şi când era în faţă imposibilul.* Când Lazăr era mort, Isus le chiamă la mormânt, la care să deschidă groapa. Invierea era deacuma imposibilă, căci Lazăr intrase în putrezire, şi totuşi ele Îl ascultă. Desfac groapa, iar El învie pe Lazăr.

3. Ascultare continuă. Nu a fost o ascultare vremelnică, pe un timp limitat, ci o ascultare continuă. Şi ascultarea le-a făcut să-L vadă pe Isus aşa, cum era El. „Dacă erai aici, fratele nu murea."

AL TREILEA VORBITOR: AICI ISUS A FOST RĂSPLĂTIT

1. *Recunoştinţa şi stima.* Ele recunosc şi stimează puterea miraculoasă a lui Isus. „Dacă erai aici, fratele nostru nu murea." Aici ele atribue lui Isus adevărata putere pe care o avea.

2. *Găzduit oricând.* In casa din Betania iubirea lui Isus a fost apreciată. Şi ca drept răsplată a acestei dragoste, Isus a fost bine primit oricând. In săptămâna Paştelor, El în fiecare seară se ducea să odihnească în această casă.

3. *Dărul.* Maria aceasta a fost acea care a turnat mirul preţios pe picioarele lui Isus. De acest mir scump s'a scandalizat Iuda spunând, că, s'ar fi putut vinde şi face multe parale. Darurile sunt expresia răsplătirii şi a recunoştinţei.

Duminică, 23 Nov. 1941

Venirea Domnului

Text: Matei 24:23—31.

Acest subiect a fost foarte iubit, predicat şi binecunoscut de credincioşii primitivi. Astăzi însă se ştie şi se vorbeşte prea puţin de el.

PRIMUL VORBITOR: SIGURANŢA VENIRII DOMNULUI

1. *Se împlinesc semnele arătate de El.* Toate evenimentele trecute şi cele actuale sunt frunze de smochin cari trebue să ne dea siguranţa că primăvara — venirea Domnului — e sigură.

2. *El a spus-o răspicat.* Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Lui nu.

Şi El a spus că, va veni. Priviţi în text ce clar arată El venirea Sa.

3. *Credinţa sfinţilor şi mărturia îngerului.* Primii creştini au crezut lucrul acesta, ei au trăit cu El, L-au ascultat. La înălţare îngerul le-a prezis revenirea Lui. El auzise în cer că, Isus se va reîntoarce, că cerul Îl va păstra până în ziua hotărâtă.

AL DOILEA VORBITOR: CUM VA FI VENIREA LUI

1. *Vizibilă.* „Şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului..." Iar despre cei ce vor spune că Isus a venit în cutare sau cutare loc, El spune să nu fie crezuţi. El va fi văzut de tot ochiul.

2. *Glorioasă.* Inaintea Sa va suna trâmbiţa răsunătoare, care va vesti apariţia Sa. El va veni înfovărăşit de îngerii Săi. Gloria aceasta va întrece orice altă glorie şi splendoare. Gloria de pe pământ nu poate fi nici măcar o umbră a celei din cer.

3. *Neaşteptată.* In povestirea dela v. 37—51, Domnul Isus arată că va veni şi nimeni nu-L va aştepta. Va fi ca un fur noaptea, când nimeni nu se aşteaptă. Apare ca un fulger.

AL TREILEA VORBITOR: BINECUVANTAREA VENIRII DOMNULUI

1. *Păcatul va fi stârpit.* S'a terminat atunci toată activitatea sa dăunătoare şi blestemată. Va pieri atunci ca negura nopţii la ivirea soarelui, ca ceara înaintea focului, şi ca fumul în văzduh.

2. *Alegerea celor buni dintre cei răi.* Până atunci toţi sunt împreună. Deaceia de multe ori trebue să sufere cei buni. Câte greutăţi şi dureri nu sunt provocate credincioşilor. Atunci însă va fi deosebită neghina din grâu.

3. *Răsplătirea celor credincioşi.* Pentru muncitorul, funcţionarul, plugarul, etc., e mare bucurie atunci, când primeşte leafa. Atunci uită tot greul muncii, toată suferinţa. Aşa va fi atunci cu credincioşii. Ei vor primi din mâna Domnului răsplata faptelor lor.

Duminică, 30 Nov. 1941

Pescar de oameni

Text: Marcu 1,17.

Aşa a numit Domnul cariera în care urma să îndrumeze pe cei chemaţi la El. Numirea aceasta e sugestivă, ea arată toată menirea lucrătorii lor.

PRIMUL VORBITOR: CE SE CERE DELA UN PESCAR DE OAMENI

1. *Să fie venit la Isus.* „Veniţi după Mine..." a spus El. Asta înseamnă că ei trebue să fi lăsat totul, renunţat la totul şi să fie legaţi de Isus. E exact ceace face tânărul când pleacă la armată. Lasă tot şi pleacă. Aşa face şi pescarul, când pleacă la pescuit. Lasă tot şi pleacă pe ape numai cu barca.

2. *Să urmeze pe Isus.* „...după Mine." Adică nu unde vrea el, şi nu cum vrea el, ci să fie urmaş al Marelui Pescar. Un nou pescar nu poate pleca să prindă peşte. Asta înseamnă să-şi primejduiască viaţa şi să facă o muncă zadarnică. Aşa e şi aici. Trebue urmat pe Isus, El cunoaşte şi ştie.

3. *Să fi învăţat de Isus.* „*Eu* vă voi face pescari de oameni." Pentru a reuşi, trebue să cunoşti câteva lucruri, să ai curaj şi dragoste. Deaceia Isus spune că El ne va face. El va turna în noi putere, dragoste, stăruinţă, etc.

AL DOILEA VORBITOR: CUM SĂ LUCREZE UN PESCAR DE OAMENI

1. *In linişte.* „Pisica cu clopoţei nu prinde şoareci", — spune un proverb vechi. Pescarul care face sgomot, nu va întâlni peşte. Despre evanghelişti, misionari, şi propovăduitorii Evangheliei se vorbeşte mai puţin. Ei vorbesc mai puţin despre alte lucruri, şi îşi fac în linişte lucrarea lor. Ei nu fac politică, comentarii, etc.

2. *Cu dragoste.* Ei trebue să aibă dragoste de lucrarea ce o fac. Nu de forţă şi însărcinare, ci din dragoste.

3. *Cu stăruinţă.* Vor fi poate ani de zile zadarnici, ca noaptea pescuirii lui Petru. Dar să nu-şi piardă curajul. Cine luptă până la capăt, e un erou.

AL TREILEA VORBITOR: RASPLATA PESCARULUI DE OAMENI

1. *O bucurie lăuntrică şi imediată.* Cineva care a stat de vorbă despre Isus, spunea că se simţea după aceia atât de fericit şi că o bucurie ne mai trăită până atunci, a coborât în suflet.

2. *Mulţumirea celui mântuit.* Intr'o biserică era un membru foarte bogat. Era un medic cu mare reputaţie. Acesta în fiecare Duminică, la biserică, dădea unei femei bătrâne un buchet de flori. Ceialalţi credeau că îi este mamă sau rudă, dar el le-a explicat că ea este fiinţa care l-a adus la Isus.

3. *Răsplată dela Isus.* Noi nu ne putem închipui ce mare răsplată vor avea Moody, Livingstone, Spurgeon, Müller, Onken, etc. Ei au învăţat pe mulţi să umble în neprihănire.

Duminică, 7 Dec. 1941

Adevărata rugăciune

Text: Mat. 6:5—15.

Rugăciunea e practicată în toate religiile atât creştine cât şi păgâne. Toţi sub o formă sau alta se roagă. In textul nostru Domnul Isus vorbeşte de rugăciune.

PRIMUL VORBITOR: RUGACIUNEA FAŢARNICILOR

1. *Rugăciune din dorul de mândrie.* Rugăciunea era folosită ca ei să se poată mândri şi fi admiraţi de alţii. E exact ca şi cum un corbar începe să croncănească şi să se creadă că el cântă ca privighetoarea.

2. *Rugăciune la locuri alese.* Nu oriunde, ci numai acolo, unde erau priviţi de lume, ca apoi să fie admiraţi. Acestea locuri erau sinagogile şi colţurile străzilor.

3. *Rugăciune neascultată.* „Adevărat vă spun că, şi-au luat răsplata." „Cum e bună ziua, aşa e şi mulţumirea" — spune o vorbă bătrânească. Ei au căutat mândria, asta au căpătat, iar rugăciunea a fost zadarnică.

AL DOILEA VORBITOR: RUGACIUNEA PĂGÂNULUI

1. *Rugăciunea cu dor de a fi ascultată.* Ei se aseamănă aici cu credincioşii. Şi pentru a le fi ascultată rugăciunea, ar fi făcut orice.

2. *Rugăciune declamată.* Ei repetă aceleaşi vorbe, învăţate pe de rost, şi cred că cu cât le repetă mai mult, vor căpăta ascultarea.

3. *Rugăciuni lungi şi sgomotoase.* In rugăciune nu intonaţia sau măsura ei are valoare şi putere. Nu, e de mai mare valoare o rugăciune lungă ca una scurtă.

AL TREILEA VORBITOR: RUGACIUNEA CREDINCIOSULUI

1. *O rugăciune din inimă.* Nu cu gânduri ascunse, nu din dor de înălţare, ci cu sincera dorinţă de a fi ascultată.

2. *Rugăciune umilă. In ascuns,* în cameră secretă, unde numai Dumnezeu ştie şi vede, şi ascultă. A veni cu umilinţa e a ajunge la tronul harului divin.

3. *Rugăciune de fiu cu toate nevoile.* Modelul dat de Isus, „Tatăl nostru" e cea mai completă rugăciune.

Duminică, 14 Dec. 1941

Dorul după Isus

Text: Ioan 12:20—22.

Dorinţa de a-L vedea pe Isus e una din cele mai bune, căci când îl vezi, eşti cucerit de El. Cine are această dorinţă, trebue să meargă la El. Cine vrea să prindă peşte, trebue să meargă la apă, unde e peşte.

PRIMUL VORBITOR: DORUL TE ADUCE LA EL

1. *Dorul e forţa care te împinge spre El.* Când copilul plecat de acasă e cuprins de un dor, el face totul şi

dacă poate se duce să-şi vadă părinţii. Dorul e o forţă puternică.

2. *Dorul aţâţă curiozitatea.* Eşti tot mai curios şi unite curiozitatea cu dorul, fac din om un sclav al lor.

3. Dorul *nu ţine seamă de obstacole.* şi de greutăţi. Prin câte nu au trecut grecii? Câte nu au întâmpinat magii dela răsărit? Şi totuşi au venit la El. Intr'o iarnă un tânăr plecat în vacanţă, se întorcea la părinţi. Dela cea din urmă gară până în satul lui trebuia să meargă încă un lung drum. Era frig şi zăpadă, totuşi dorul de a-şi revedea mai repede părinţii l-a făcut să plece pe jos.

AL DOILEA VORBITOR: DOMNUL TE FACE SĂ-L CAUŢI

1. *Nu pierzi nicio ocazie întâlnită.* Grecii se apropie de Filip şi-i roagă să le arate pe Cel ce-L căutau. Orbul Bartimeu auzise multe despre Isus, dar nu a avut ocazie să se apropie de El. In ziua când a auzit că Isus va trece pe lângă el, a aşteptat momentul şi când a auzit că e apropie, a folosit ocazie şi a strigat după ajutor.

2. *Nu te ruşinezi.* Cine e cuprins de dor, nu se mai ruşinează să-L caute, Nicodim a venit la El, şi au stat împreună de vorbă. Fiul cel mai mic al unui împărat citise despre Isus mult, şi nu putea înţelege prea bine. Cum în ţara sa erau prea puţini credincoşi, a căutat până i-a găsit şi a cerut lumină. Pavel nu s'a ruşinat să ceară lămuriri lui Anania.

3. *Il cauţi să-ţi alini dorul.* Altcum dorul te chinueşte tot mai mult. Cine nu bea apă când e setos e chinuit şi ars de ea.

AL TREILEA VORBITOR: DOMNUL POATE FACE MINUNI

1. Dacă dorul te apropie de Isus *vei rămâne cu El.* Aşa s'a întâmplat cu ucenicii lui Ioan. El are o putere de cucerire.

2. Rămând cu El, *te vei preda Lui* Fiind al Lui eşti un om mântuit de toate păcatele, fericit pe veci.

3. Prin predare *eşti unit cu El.* „Căci viaţa voastră e ascunsă cu Hristos în Dumnezeu". Unirea cu Hristos înseamnă biruinţa desăvârşită şi coborârea cerului în viaţa ta.

Duminică, 21 Dec. 1941.

Păcatul sgârceniei

Text. II. Corinteni 8:1—15.

Acesta e unul din păcatele mai neobservate şi mai mult tolerate. Nu am văzut până acum vreo excludere din cauza sgârceniei, şi totuşi sgârcitul nu are loc în împărăţia lui Dumnezeu.

PRIMUL VORBITOR: RAUL ADUS DE ACEST PĂCAT

1. *Ne face să ne legăm de lume.* Un sgârcit e încătuşat de dragostea de avere, de lume. Ori, un credincios nu are voe să fie aşa.

2. *Ne face neascultători de Domnul.* El a juns în sarcina credincioşilor răspândirea Evangheliei până la marginile lumii. Iar această însărcinare în realizarea ei, cere sacrificii şi cheltuieli.

3. *Ajută la pierzarea fratelui.* Dacă noi de dragul banului nu dăruim pentru răspândirea cuvântului cei din întuneric nu vor putea auzi vestea mântuirii şi vor muri aşa. Nişte oameni condamnaţi au fost condamnaţi la moarte. Ei au cerut grăţierea. Regele le-a acordat grăţierea. Aceasta trebuie să ajungă la direcţia închisorii în aceiaş zi. Cel însărcinat cu serviciul de a duce grăţierea nu s'a grăbi, iar cei condamnaţi au fost executaţi. Aveau iertarea, dar nu a ajuns la ei.

AL DOILEA VORBITOR: URACIUNEA ACESTUI PĂCAT

1. *Ne face nefericiţi.* Aţi văzut tabloul sgârcitului? Are banii ascunşi în pivniţa, stă de pază şi faţa speriată că vin hoţii şi-i fură banii. E nefericit. E mereu stăpânit de frică să nu piardă banii.

2. *Ne schimbă faţa.* Priviţi la un sgârcit. E trist plin de grija să aibă mai mult. Nu are timp să se bucure, nu are niciodată zâmbet pe faţă.

3. *Distruge toate calităţile.* Un sgârcit nu are milă, nu ştie ce e compătimirea, nu-şi permite să ajute. Sgârcenia îi sugrună toate acestea.

AL TREILEA VORBITOR: PEDEPSIREA ACESTUI PĂCAT

1. Va fi pedepsit ca toate păcatele. Cum e pedepsit amorul, furtul, curvie, etc.

2. *Cu pierderea veşniciei.* Un sgârcit nu are loc în cer. El a nesocotit cerul, legându-se de pământ.

3. *Biblia vorbeşte despre pedepsa sa.* Ea prezintă sgârcenia ca un păcat condamnat de Dumnezeu. Un păcat care a adus multă pagubă Bisericii.

4. Pedepsit şi prin reacţia conştiinţei noastre. Intotdeauna când e vorba să dăm, e în noi un îndemn să dăm, iar unul contra. Conştiinţa ne strânge să dăm, dar dacă sgârcenia e mai mare reuşeşte.

Duminică, 28 Dec. 1941

Intruparea lui Isus

Text. Filipeni 2:5—11

E cea mai mare şi tainică minune din univers întruparea lui Isus. Dumnezeu, Creatorul se îmbracă în haina noastră de om.

PRIMUL VORBITOR: INTRUPAREA A FOST COSTISITOARE

1. *Renunţarea la gloria divină.* In cer slăvit de îngeri, pe pământ necunoscut şi prigonit.

2. *Desbrăcarea de puterea divină* Când S'a întrupat a devenit om. Puterea dumnezeiască a fost desbrăcată.

3. *Părtaş al suferinţilor şi nevoilor noastre.* A suferit foamea, setea, oboseala, durerile, etc. A devenit om.

AL DOILEA VORBITOR: CALEA INTRUPĂRII

1. *Naşterea din Fecioara Maria.* (Se va arăta, despre vestirea îngerului şi povestea Crăciunului).

2. *Câteva dovezi că a fost Dumnezeu — Om.*

(a). Venirea Magilor. Ei au descoperit că se va naşte cineva mare, dar nu ştiau cine. credeau că un oarecare rege. Deci mare şi totuşi om.

(b). Ocrotirea copilului. Când Irod a ordonat tăierea pruncilor, Isus e scăpat în Egipt. Deci e om, şi totuşi Dumnezeu Il ocroteşte în mod deosebit.

(c). *Descoperiri mari în copilărie.* (Povestea din călătorie la Ierusalim la 12 ani).

(d). Minunile făcute de El. Nimeni nici până la El, nici dela El nu a mai putut face ceace a făcut El.

(e). Descoperirile Lui. El a descoperit veşnicia, pe Dumnezeu şi posibilităţile din om.

3. Calea întrupării a fost într'o viaţă ca a noastră. Nimeni până la minunile Sale nu L-a cunoscut că e Dumnezeu. Şi atunci se întrebau: „Nu este acesta Fiul lui Iosif din Nazaret?"

AL TREILEA VORBITOR: BINEFACEREA INTRUPĂRII

1. *Ne cunoaşte bine pe noi.* Cunoaşte posibilităţile, caracterul, şi durerile noastre. Un prinţ ca să-şi cunoască un popor, care era nemulţumit în ţara sa, a hotărât să meargă şi să trăiască acolo. Astfel a trăit ca necunoscut acolo un an de zile. Atunci a ştiut tot ce dorea poporul.

2. *Avem intimitate mai mare.* Ne putem mai uşor să ne apropiem de El ca om. I spunem mai fără sfială doriţele şi durerile noastre.

3. Ne compătimeşte şi iubeşte mai mult. Apropierea Lui de noi şi apropierea noastră de El, a născut o dragoste reciprocă. Ne a unit.

Lecţiunea Societăţilor Femeilor

Întocmite de FIBIA POPOVICIU

Lecţiunea pe luna Octombrie 1941

Femeile şi răspândirea Evangheliei

Text: Luca 8:1—3. Romani 16.

Faptele 21:7—16.

In răspândirea Evangheliei femeile au avut un rol însemnat. Isus a fost mişcat de entuziasmul cu care femeile au primit cuvântul Lui. Maria uită de casă şi treburile zilnice şi petrece ore întregi în ascultarea cuvântului la picioarele Domnului; Samariteanca care recunoaşte în Isus Pe Mesia cel aşteptat uită că trebuie să-şi continue drumul cu vasul cu apă la căminul său şi porneşte prin sat ducând oamenilor vestea despre Isus.

I. CUM AU PRIMIT FEMEILE EVANGHELIA?

1. *Cu inimă deschisă.* In timp ce Isus predica, învăţa şi ajuta pe cei sărmanii femeile l'au aceptat ca fiu de Dumnezeu. Au crezut în El fără multă cercetare. Nu găsim nici o femeie care să-l ispitească prin întrebări. Toate au recunoscut în El pe Dumnezeul dragostei. Inima lor s'a mişcat la vederea lucrărilor Domnului Isus şi multe din ele îl căutau să stea de vorbă cu el. Descoperim că — una îl caută seara în casa lui Simion fariseul şi îşi deschide inima vărsând din ea prin lacrămile ferbinţi toate păcatele ei. Ea deschide inima Domnului în timp ce fariseul numai cămara cu bunătăţi, cu mâncările alese. Isus admiră sinceritatea şi credinţa femeii şi arată că fariseul nu i-a deschis inima.

2. *Cu jertfa bunurile lor.* Când femeile cari i-au deschis inima au înţeles bunătatea totului în Isus, ele sunt gata să-şi de-a bunurile lor pentruca Domnul să-şi continue drumul său misionar. Ele îl ajută cu ce au pe Isus şi merg aproape de El ca să fie o mână de ajutor când Isus va avea nevoie de ele. Intre acele femei jertitoare găsim atât sărace cât şi bogate, mai mult şi mai puţin învăţate.

3. *Cu hotărâre.* Femeile credincioase Domnul au avut o voinţă de fer. Nu le-a putut inspira nimeni nici o frică de-al urma pe Isus. Evanghelistul spune că ele l'au urmat din Galileia *până la cruce.*

Femeia păgână soţia lui Pilat nu se teme de guvernătorul iudeii să-i spună că Isus e Dumnezeu şi că ea crede în el. Cananeană nu e frică să strige tare în urma Lui după o fărâmă din pâinea lui; Păcătoasa aruncată la picioarele Lui stă liniştită cu faţa la pământ dar cu o inimă plină de curaj că Isus nu va lua piatra; Iar mai târziu vedem că soţia lui Acuila sora noastră Priscila e plină de curaj în a servi Evanghelia Domnului Isus punând casa la dispoziţie neavând nici o teamă ei îşi *pune capul în joc* pentru Evanghelie.

II. DATORIA FEMEILOR DE-A RĂSPÂNDI EVANGHELIA

De ce sunt şi femeile datoare să răspândească Evanghelia? Pentrucă prin Ea şi-au redobândit poziţia pierdută prin păcat; pentrucă prin Evanghelie li-sa iertat păcatele, pentrucă prin Evanghelie li s'a adus iertarea, pentrucă prin promisiunile Ei vor avea dreptul în viitor la „pomnul vieţii" la viaţa vecinică; pentrucă au talente potrivite pentru a o putea răspândi. In ele se găseşte multă compătimire, milă şi iubire faţă de cei nenorociţi. Ele deci trebuie să pună în slujba lui Isus aceste calităţi frumoase. Să învăţăm a duce vestea Evangheliii sărmanilor fiinţe cari nu au primit-o încă. Mai suntem datoare s'o răspândim şi pentru faptul că ni-e sunt încredinţate şi multe bunuri materiale. In mâinile noastre stau hainele misionarului, încălţămintea şi hrana. Să fim bune administratoare ale bunurilor noastre dând ce suntem datoare Domnului.

III. METODE PRACTICE PENTRU RĂSPANDIREA EVANGHELIEI DIN PARTEA FEMEILOR.

1. *Cu cuvântul.* Cine va pulea spune mai bine Evanghelia decât femeia care pune în mărturisirea ei lacrămile ei. Vocea lor este plină de putere atunci când vorbesc plângând. Câte femei nu au cucerit lucruri mari prin lacrămi şi imposibile pentru alţii. O soră bătrână şi neînsemnată dintr'o biserică a adus 25 de suflete prin lacrămile ei sincere cari au fost puse în serviciul Regelui. Când aceşti 25 de suflete au fost întrebaţi cum l'a mărturisit femeia pe Isus ei au spus: „cu lăcrămile" Ea va secera „bucuria".

2. *Cu fapta.* Sunt atâtea lucruri pe cari noi le putem face în tăcere, fără multe vorbe. A da pâine celui flămând, a primi în casa ta străinul, a îmbrăca cu haine de-ale tale săracul, a vizita bolnave, a mângâia şi încuraja închisul iată cele mai puternice predici de-ale femeilor. Acolo e amvonul cel adevărat al femeilor.

3. *Cu rugăciunea.* Noi am învăţat că rugăciunea este o putere mare şi că ea aduce multe binecuvântări din Ceri. Facem mult când ne rugăm pentru cei cari vizitează localurile de rugăciune, când ne rugăm pentru pocăiţii slabi cari alunecă uşor în unele greşeli,ajutăm la răspândirea Evangheliii când ne rugăm pentru cei chemaţi să o predice zilnic şi să înmănuiască. Sabia în luptă cu necredinţa oamenilor; facem mult când ne rugăm pentru ţări păgâne şi misionarii de acolo. Rugăciunea e un lucru bun, dacă mai puţin poţi face pe alte căi, atunci alegeţi mai mult colţul cămării tale şi ajută de acolo.

IV. POT FEMEILE SĂ PREDICE EVANGHELIA IN PUBLIC?

E o preblemă care ne interesează. Mulţi se potienesc văzând femeia că predică pe Isus în Biserică. Avem un singur loc unde Pavel opreşte pe femeie să înveţe pe alţii. Aceasta cu dela sine şi nu dela Domnul putere. Domnul însă nu a oprit-o nici n'a dat măcar a se înţelege că ar fi contra acestui lucru. Vedem că Duhul Sfânt intră în sufletele tinere ale ficelor lui Filip Evanghelistul. Unde şi cui au profeţit ele dacă nu în biserică şi între credincioşi. Dar femei ca şi acele pe cari le opreşte Pavel nici să nu înveţe pe alţi. Sigur atunci în unele locuri nu era o cinste ca femeia să înveţe. Aici e vorba de-a „învăţa" şi nu de-a spune omenirii ce ţi-a făcut Domnul, fie în public fie individual.

Lecţiunea pe luna Noembrie 1941.

Calităţile şi lucrul unei femei creştine

Text: Tit. 2:3—5. II. Petru 3:1—6.

Femeia creştină spre deosebire de alte femei, cere calităţile şi lucrul ei. In sufletul ei Hristos a pus ceva bun. Ea are idealul creştin şi trebuie să se înspire din el.

I. FEMEIA CA PERSOANĂ.

Au fost timpuri când femeia n'a fost socotită o personalitate ca partea bărbătească. Adică având acele însuşiri sufleteşti. Hristos a descoperit adevărul despre femeie. Lui îi datorăm gloria şi cinstea.

1. Femeia are libertatea de gândire ca şi bărbatul. Ea poate alege după liberă voinţă ce vrea. Nu ise poate impune în lumina adevărului aceia ce nu se cere unui bărbat. In această privinţă a gândirii avem surori cari

s'au ridicat alături de orice bărbat; de exemplu scriitoare, misionare, etc.

2. *Însușiri creatoare.* Opere de binefacere sun ajutate de gândurile și metodele lor de lucru. In viața gospodăriei ele găsesc atâtea metode de-a o face să înflorească.

3. *Putere de muncă.* In munca intelectuală (cu mintea) și fizică (cu brațele) nu sunt cu nimic mai pe jos.

Multe femei fac lucrul greu care se atribuie bărbatului și în acelaș timp și al lor. Deci să avem încredere în personalitatea noastră și să o desvoltăm.

II. CALITĂȚILE FEMEII.

Din cauză că femeia e o persoană care se simte în lume, are și calitățile unei personalități.

1. *Iscusința* care una cu înțelepciunea. Biblia spune că o femeie înțeleaptă e un dar dela Domnul. Ea se ridică pe aceasta cale la locul de cinste în familie și în Societate.

2. *Finețea ei.* Femeia are un suflet fin. Petru spune bărbaților să dea cinste femeilor ca unor vase mai slabe. Cuvântul „cinste" „schimbă înțelesul de slab" în fin. Numai ce e fin se poate bucura de cinste. Dacă toate femeile ar folosi bine aceasta calitate am avea și bărbați fini mai mulți decât sunt azi.

3. Răbdarea la fel e o calitate mult desvoltată în sufletul femeii. In unele părți când se naște o fată se poartă doliu și se fac cântări de jale. Aceasta pentrucă se știe sigur că fetița va întâmpina multe necazuri în viață. Durerile nașterilor, durerea pentru unii copii răi, durerea pentru unii bărbați pătimași și multe altele nasc în sufletul femeii „răbdarea" care face ca biata ființă slabă cari trece prin asemenea greutăți să fie admirată pentru rezistența ei în încercări. Răbdarea unor femei a făcut mari minuni. Multe am reușit ași întoarce copii și soții la drumul bun.

4. Smerenia este o altă calitate care se poate găsi mai mult la femei. Aceasta din cauza chemării lor de-a fi supusă și gata de-a ajuta pe alții. Prin aceasta calitate femeia se coboară la cele mai umile servicii. De exemplu o doamnă mare care are din plin acest dar e capabilă a spăla cu mâinile ei hainele murdare ale unui om sărac sau copil orfan. Dacă am avea mai multe femei cu aceasta calitate n'am avea atâția oameni murdari și înfecți la colțurile de stradă în timp ce femeile se plimbă cu copilașii lor îmbrăcați frumos prin parcuri la plimbare inspirând chiar și în copii. O sfială domnească pentru cei murdari și goi.

III. LUCRUL FEMEII IN LUME.

1. Lucrul femeii în lume e foarte însemnat. Când Domnul a făcut-o i-a dat numele „ajutor omului" Ea trebuie să fie mânată mereu de aceste conștiință. Să ajute ca omul bărbatul să fie mai bun, mai fericit; dacă e necredincios să-l conducă la Domnul prin purtarea ei.

2. Creșterea copiilor. Multe femei nu au copii pentrucă nu vor; iar altele ar dorî și nu au. Aceste însă nu iau copii nimănui să-i crească ci mai de grabă le face plăcere, somnul și îngrijirea pisicilor și câinelor.

Dacă Domnul ar trezi conștiința acestor femei mare bucurie ar fi pentru mulți și chiar pentru ele.

3. Grija de săraci și mângâierea bolnavilor și a răniților de război este lucrul practic al femei creștine de azi. Aceste lucruri le putem face azi mai mult decât oricând. Azi lumea întreagă ne cere în serviciul ei.

Azi e momentul când trebuie să ne dăm seama de poziția noastră în lume; să ne întrebăm fiecare ce facem noi pentru biruința binelui, pentru răspândirea adevărului, pentru venirea mai curând a împărăției lui Dumnezeu în lume. Dumnezeu să ne deschidă mai bine ochii ca să putem vedea lipsurile nevoile greutățile și mizeria din jurul nostru.

Lecțiunea pe luna Decembrie 1941.

Femeia și ospitalitatea

Text: II. Impărați 4:8—37.

Femeia din firea ei e ospitalieră. Îi place să vadă oaspeți la masa ei. Dumnezeu i-a dat această însușire deosebită. Sunt femei, cari nu dovedesc această calitate, însă aceasta nu ia dreptul femei la această calitate.

1. *Insemnătatea ospitalității.* Dece importanță e ospitalitatea? In primul rând, această calitite descopere caracterul femeii. Aceasta e măsura, care cântărește viața spirituală a femeii creștine.

Ospitalitatea mărește onoarea căminului. O familie unde femeia e ospitalieră, întreaga familie se bucură de o reputație bună.

Spiritul ospitalier ajută la creșterea caracterului altruist, adică învață a iubi tot mai mult pe semenii. Omoară egoismul personal.

2. *Exemple de femei ospitaliere.* Inaite de Hristos cu 1890 ani, găsim o femeie ospitalieră. Ea face plăcinte, în timp ce soțul ei discută cu oaspeții iubiți. Fără să știe, ea a gătit mâncarea bună și a servit pe îngeri. Aceasta e bătrâna Sara.

Șunamita, care găzduiește pe omul lui Dumnezeu Elisei. Ea are o casă separată pentru oaspeți.

Marta și Maria sunt singurele femei din Betania, a căror cămin e deschis să primească pe Isus cel străin și obosit.

Lidia stăruie de trimișii Domnului să rămână în casa ei.

Priscila e gata a primi nu numai pe marele misionar Pavel, ci și pe cei cari vin să-l asculte, îngăduind ca biserica întreagă să se adune în casa ei.

3. *Influiența femei ospitaliere.* Femeia ospitalieră atrage la căminul ei pe străini și săraci; ei nu se apropie cu sfială de căminul ei. Apoi ea mai are o influiență mare și asupra copiilor ei; Copii femeilor ospitaliere adună săraci de pe drumuri și-i aduc în casă, iar atunci când un oaspe iubit refuză a merge cu ei, plâng și sunt întristați.

Sigur că, din copii unei femei ospitaliere nu pot fi decât buni primitori de oaspeți de mâine.

Femeia ospitalieră se bucură de-a fi vorbită de bine de toți. Ea atrage gândurile celor cari vin în casa ei spre Dumnezeul dragostei, care e gata să primească la Sine pe toți, cari aleargă spre El.

4. *Răsplata ospitalității.* Nici una din femeile ospitaliere n'au rămas nerăsplătite pentru serviciile lor; Sara a primit o veste mare, care-i aduce o bucurie în cămin pe Isac. Șunamita a primit la fel un copilaș, care i-a adus multă bucurie; văduva din Sarepta a avut pâine și untdelemn din plin în timp de foamete; Marta a primit pe Lazăr, fratele ei; Lidia a primit mântuire pentru întreaga ei familie.

La fel se petrec lucrurile și astăzi. Femeia ospitalieră nu duce lipsă de nici o binecuvântare. Experiența și diferitele cazuri ne arată că, cele mai binecuvântate familii în Biserica Domnului sunt cele ospitaliere.

Să învățăm în lecția noastră din aceasta lună, a fi mai gata în a ne pune căminul nostru bogat sau sărac în serviciul altora cu deplină dragoste.

Citiți și răspândiți revistele noastre

Citiți și răspândiți cărțile noastre

Ele vă aduc bucurie sfântă prin învățăturile și sfaturile ce le primiți pe drumul crucii

Redacția Farului și a Depozitului Bul. Regele Ferdinand 65 Arad